

Kl. 17.05

Som sagt støtter vi selve ideen om en klageinstans, og så må vi under udvalgsarbejdet se på, hvordan det kan føres ud i praksis.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne.

Jann Sjørnsen (KD):

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne for deltagelse i debatten.

Når vi har taget spørgsmålet om en børneombudsmand op igen, efter at vi sidste år i maj måned fik behandlet et beslutningsforslag, nr. B 141, om det samme, så skyldes det jo, at vores forslag dengang blev mødt fra regeringens side med, at man ville iværksætte en undersøgelse, som familie- og forbrugerministeren også her refererede, af netop børns og unges klageadgang, og den har vi så fået i begyndelsen af dette år. Den undersøgelse har så ikke ført til, at man fra regeringens side ser det store behov for ændringer.

Det synes vi altså fortsat der er, for det notat, der blev udarbejdet i den forbindelse, viser jo bl.a., at børns klagemuligheder er yderst begrænsede og ofte afhængige af, at forældrene klager på deres vegne eller f.eks. ikke modsætter sig deres anmodning om aktindsigt.

Derfor er vores konklusion på den undersøgelse, som den daværende justitsminister, var det vel, iværksatte på det tidspunkt, at der fortsat er brug for en børneombudsmandsinstitution, jeg vil sige mere, end der var før, fordi netop undersøgelsen viser, at det ikke er i orden med den klageadgang, som også FN's Børnekomité tidligere har peget på i sin kritik af dansk lovgivning at der skal være.

I den sammenhæng kan det jo godt være, som hr. Per Dalgaard giver udtryk for på Dansk Folkepartis vegne, at det ikke kun var trist at læse Kristendemokraternes beslutningsforslag i denne her sammenhæng, men også FN's kritik. Lad mig blot sige, at FN's Børnekomité jo beder landene om også selv at afrapportere, hvordan de forskellige forhold er med hensyn til de konventioner, vi har tiltrådt.

Det vil sige, at det jo altså ikke er sådan, at FN alene retter sit kritiske søgelys mod Danmark eller kommer med anbefalinger til Danmark. Det gør de til alle de lande, der f.eks. har tiltrådt FN's børnekonvention. Derfor er det kun forventeligt, at vi altså en gang imellem får en afrapportering fra FN's Børnekomité, som, selv

om børn langt hen ad vejen, og der er jeg da enig med hr. Per Dalgaard, har gode muligheder i Danmark på alle mulige områder, alligevel sætter fingeren på nogle ømme punkter, og det har de altså lige præcis gjort med hensyn til klageadgangen.

Lad mig i den sammenhæng og måske specielt til benefice fra Dansk Folkeparti sige, at når vi synes, at en børneombudsmandsinstitution er god, så er det, fordi man jo i de andre nordiske lande, og det plejer dog at tælle lidt for Dansk Folkeparti, rent faktisk har en børneombudsmandsinstitution med de klagemuligheder, det giver. Men det, at man har det i andre lande, skal selvfølgelig ikke være argumentet for, at vi også skal gøre det i Danmark. Vi skal gøre det, fordi vi har brug for at få nogle forbedringer der.

Jeg skal selvfølgelig ikke ved afslutningen af debatten her sige andet, end at jeg da er klar over, at der ikke er flertal for beslutningsforslaget. Det kan jeg godt se, uanset at vi jo altså finder, at det fortsat er relevant ikke mindst på baggrund af den undersøgelse, som familie- og forbrugerministeren, eller den daværende socialminister var det, har lagt frem.

Vi vil selvfølgelig som et sekundært ønske godt drøfte, om man skal lave en særlig afdeling, som Socialdemokraterne foreslår, under Folketingets Ombudsmand, som kunne se på de her sager. Nok kan man klage til Folketingets Ombudsmand i dag, selv om man er barn, som ministeren var inde på, og hr. Helge Adam Møller fejede sådan let og elegant, jeg kan ikke huske, hvem det var, af banen med det argument, og det er jo rigtigt, men hvis man ser på netop socialministerens undersøgelser af børns klageadgang, hvor Folketingets Ombudsmand også har svaret tilbage, så ser man jo altså meget sjældent en klage fra børn. Man kan selvfølgelig sige, at det er, fordi der ikke er noget at klage over. Det tvivler jeg meget på med det kendskab, jeg har til børn, havde jeg nær sagt. Men man kan jo også have det synspunkt, og det mener jeg er det rigtige, at det er, fordi institutionen slet ikke er gearret til det, og at man ikke af egen drift f.eks. tager sager op, der vedrører børn.

Hvis man ikke vil have en egentlig børneombudsmandsinstitution, fordi man vil beskytte selve ombudsmandsbegrebet, så kunne man da i det mindste lave en særlig afdeling hos Ombudsmanden, eller man kunne selvfølgelig også, hvis man slet ikke vil noget med ombudsmandsinstitutionen, give Børnerådet nogle nye kompetencer. Det er da selvfølgelig også en mulighed.